

Jeg vil sammenfattende sige, at strategien har været rigtig, selv om man naturligvis løbende bør overveje fokus i strategien.

Forespørgerens budskab bl.a. i den tale, vi hørte tidligere, er et kolossalt fejlskud, som efter vores opfattelse vil føre til flere døde og øget smittespredning. Det er rigtigt, at man muligvis ved tvangsmetoder kan finde et par stykker og putte dem i bås, sådan som forespørgerne åbenbart ønsker, men det vil føre til endnu flere, som går uden om den åbne form, hvor man i dag kan få konstateret, om man er smittebærer eller ej.

Man kan sige, at forespørgerne gør deres bedste for at slå plat på fremmedhadet, men under hensyn til den alvorlige problemstilling finder vi ikke, at det er en god vej at gå. Man har åbenbart den samme forkvaklede holdning til hiv-virus, som man har i andre lande i verden, som vi ellers ikke ønsker at sammenligne os med.

Der er en række lande i verden, hvor man faktisk har disse tvangsmetoder – og dér behøver man ikke at nævne Sverige. Man kan nævne en række arabiske lande, Kina, Rusland og andre steder, hvor man forsøger at klare sig med at lave tests på folk, der kommer udefra, men de har ikke været i stand til at løse problemet.

At hiv er en udefrakommende fjende, sådan som det næsten bliver fremstillet, er jo en fuldstændig forvanskning. Selvfølgelig kommer der smitte udefra, men vi danskere opsøger den også selv, når vi rejser til fremmede lande. Jeg synes, forespørgeren med sin tale faktisk er med til at udskille nogle, der ligesom skulle være de rigtige – eller forkerte – ansvarlige for smitten.

Vi er nødt til at have det udgangspunkt, at det faktisk er en smittekilde, som er verdensomspændende – 22,6 mio. smittede er der, som nogle har fremhævet – og derfor bør vi arbejde på, at den danske politik faktisk bliver den internationale politik, sådan som WHO også har foreslået.

Vi skal fastholde principperne fra 1987, men selvfølgelig skal vi hele tiden vurdere, hvor fokus skal ligge i forhold til vores oplysningskampagner og også i forhold til, hvilke grupper uden for det officielle system man skal have kontakt med for at nå disse grupper, f.eks. hvordan man får fat i rejsende, og om man kan få rejsebureauerne til at tage et lidt større ansvar på sig, når de sender turister til oversøiske lande.

Så vi må sige, at vi ikke på nogen måde kan støtte forespørgerens dagsordensforslag; det er

vi nødt til at stemme imod. Derimod kunne vi godt ønske os, at ministeren tog diskussionen om udlevering af sprøjter i fængslerne op, og selvfølgelig at man løbende vurderer, om man har rettet indsatsen mod præcis det rigtige sted.

Med disse ord vil jeg sige, at vi naturligvis støtter – i det væsentlige – regeringens politik på det her område.

Addi Andersen (CD):

Jeg vil da gerne sige tak til Dansk Folkeparti, som har benyttet den danske aids-politik's 10-års-jubilæum til at gøre status ved at rejse denne forespørgsel.

Aids er værre end så meget andet, fordi smittevejene er nogle af de sværeste at få bekæmpet overhovedet, og sygdommen er dødbringende, hvis man er så uheldig at få den. Når angrebene sætter ind på den måde, som aids gør, er det ekstra svært at komme igennem med færrest mulige tragedier, indtil man finder løsningen. Debatten om, hvad man skal stille op, kan næsten kun blive stærkt følelsesladet.

I Danmark har aids-politikken bygget på frivillighed, åbenhed, ærlighed og trykthed: frivillighed, når det drejer sig om at lade sig teste, åbenhed over for ny viden, ærlighed i informationskampagnerne og trykthed ved sundhedssystemet.

Hvor skarp debatten end er forløbet indimellem – ikke mindst i forbindelse med Sundhedsstyrelsen og det, der er foregået dér i en periode – så er der opnået gode resultater med den danske model. Ifølge en artikel i dagbladet Politiken udtaler professor Peter Skinshøj således, at resultaterne af den oplysningsindsats, der startede for ca. 10 år siden, nu slår igennem. Det har betydet et fald i antallet af hiv-smittede, der ellers statistisk ville få aids i udbrud nu. Det tager ca. 10 år at udvikle aids, og det er altså først nu, resultaterne kan registreres.

Hvad enten man har brugt sig om indholdet i kampagnerne eller ej, så er der ingen tvivl om, at de har medvirket til at ændre befolkningens sexvaner, og ingen er længere i tvivl om betydningen af sikker sex. Ser man på tallene, viser de, at antallet af nye aids-tilfælde stagnerede i årene 1993-94 og faldt fra 1994 til 1995, og den tendens har heldigvis holdt sig i 1996. Tager man også de nedadgående tal for nye hiv-smittede med, så har det nyttet noget med den massive forebyggelsesindsats, og den politik, et flertal i Folketinget har fastlagt, er da også internationalt anerkendt.